

§ 6. 1. Na lata 1959 i 1960 ustala się stawki ryczałtowe za 1 m² powierzchni użytkowej określone w tabeli stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały.

2. Cenę sprzedaży domów znajdujących się w budowie (§ 4) ustala się według poniesionych kosztów budowy zgodnie z dokumentacją kosztorysową.

3. Stawki ryczałtowe za 1 m² powierzchni użytkowej, jako też cena sprzedaży domów znajdujących się w budowie nie obejmują ceny działki. Cena sprzedaży działki jest płatna łącznie z ceną sprzedaży budynków w ratach przewidzianych dla spłaty nie uiszczonej przy zawarciu umowy części ceny sprzedaży budynku i działki.

§ 7. Wpłaty uzyskane ze sprzedaży domów przez jednostki określone w § 2 zasilają środki własne zakładowych funduszy mieszkaniowych i są przeznaczone na cele przewi-

dziane w § 5 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 uchwały nr 60 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie zakładowych funduszy mieszkaniowych (Monitor Polski Nr 26, poz. 153).

§ 8. Oddziały Związku Spółdzielni Mieszkaniowych współdziałają z prezydiami rad narodowych i zakładami pracy w sprzedaży budynków objętej niniejszą uchwałą, w szczególności przy organizowaniu spółdzielni.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej, Ministrowi Finansów, zainteresowanym ministrom oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 119 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1959 r. (poz. 138).

Kategoria miast	Klasyfikacja dzielnicy	Klasyfikacja budynków i ceny 1 m ² powierzchni użytkowej lokali w złotych			
		Budynki z nowego budownictwa z instalacją wodociągowo-kanalizacyjną i elektryczną oraz następującymi urządzeniami technicznymi:			
		grupa S (wyposażenie specjalne)	centralne ogrzewanie z instalacją gazową	ogrzewanie piecowe z instalacją gazową lub centralne ogrzewanie bez gazu	ogrzewanie piecowe
powyżej 200 tys. mieszkańców	1) centrum miasta	3.000	2.850	2.750	2.600
	2) dzielnica śródmiejska	2.850	2.700	2.600	2.500
	3) dzielnica dalsza dobrze urządzona	2.750	2.600	2.500	2.400
	4) dzielnica peryferyjna	2.600	2.500	2.400	2.300
od 50 do 200 tys. mieszkańców	1) centrum miasta	2.750	2.600	2.500	2.400
	2) dzielnica śródmiejska	2.650	2.500	2.400	2.300
	3) dzielnica peryferyjna	2.550	2.450	2.350	2.250
poniżej 50 tys. mieszkańców	1) dzielnica śródmiejska	—	2.500	2.400	2.300
	2) dzielnica peryferyjna	—	2.400	2.300	2.200

1. Ceny w tabeli uwzględniają wykończenie zewnętrzne budynków.

2. Dodatek za windę: do każdej z powyższych cen należy doliczyć 100 zł do 1 m² powierzchni użytkowej mieszkania.

U w a g a: Podział według dzielnic i grup wyposażenia ustala prezydium miejskiej rady narodowej za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

139

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 marca 1959 r.

w sprawie określenia przychodów z twórczości i działalności plastycznej i lutniczej jako twórczości i działalności artystycznej podlegającej opodatkowaniu według przepisów o podatku od wynagrodzeń oraz podlegających opodatkowaniu według przepisów o podatku obrotowym i dochodowym.

Na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 2 lit. a) dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) oraz art. 5 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7,

poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1 1. Według przepisów o podatku od wynagrodzeń na zasadach ustalonych m. in. w art. 4 ust. 2 i art. 11 ustawy

o podatku od wynagrodzeń podlegają opodatkowaniu nie wynikające ze stosunku pracy przychody z wykonywanej osobiście twórczości bądź działalności plastycznej i lutniczej, nie wyłączając sprzedaży dzieła, jeżeli wypłata wynagrodzenia następuje wyłącznie przez płatnika spośród określonych w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 15, poz. 98, z 1950 r. Nr 19, poz. 162 i Nr 43, poz. 390 oraz z 1951 r. Nr 29, poz. 228), a w odniesieniu do przychodów z działalności plastycznej w zakresie sztuki warsztatowej (ust. 3) — przy zachowaniu ponadto warunków określonych w § 2.

2. Twórczością lub działalnością plastyczną jest twórczość lub działalność malarska, rzeźbiarska, graficzna, architektoniczna, w zakresie wnętrza stałego, wystawienniczej architektury wnętrz, dekoracji okolicznościowej, wzornictwa przemysłowego i rękodzielniczego, sztuki warsztatowej oraz fotografia artystyczna (fotografika). Twórczością lub działalnością lutniczą jest budowa artystyczna, korekta i konserwacja instrumentów smyczkowych.

3. Twórczością lub działalnością plastyczną w zakresie sztuki warsztatowej jest wykonywanie przez artystę plastyka artystycznych przedmiotów użytkowych według projektów własnych.

4. Artystyczną twórczość bądź działalność plastyczną i lutniczą określa zawód wykonującej ją osoby, a nie wartość artystyczną wykonanego przez nią dzieła. Wykonywanie zawodu artysty plastyka oraz artysty fotografika powinno być stwierdzone:

- 1) odpowiednim zaświadczeniem Ministra Kultury i Sztuki — co do plastyków i fotografików nie zrzeszonych we właściwym związku artystycznym,
- 2) odpowiednim zaświadczeniem właściwego związku artystycznego — co do plastyków i fotografików zrzeszonych w tym związku.

5. Przepis ust. 4 ma zastosowanie również do osób wykonujących twórczość lub działalność architektoniczną z zakresu wystawienniczej architektury wnętrz, wnętrza stałego i dekoracji okolicznościowej, jeżeli nie stanowi ona działalności artystycznej w rozumieniu § 10 ust. 1 pkt 3 lit. h) i i) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń.

6. Zatrudnianie w wyjątkowych wypadkach przez artystę plastyka za zgodą Ministerstwa Kultury i Sztuki jednego pracownika do prac o charakterze pomocy technicznej, jak również wykonywanie twórczości lub działalności plastycznej zespołowo nie stoi na przeszkodzie uznania twórczości lub działalności plastycznej za wykonywaną osobiście.

§ 2. Przychody z twórczości lub działalności plastycznej w zakresie sztuki warsztatowej podlegają opodatkowaniu po-

datkiem od wynagrodzeń, jeżeli zachowane zostaną następujące warunki:

- 1) prace autorów są oznaczone inicjałami, monogramami, symbolami, podpisami bądź innymi sposobami wskazującymi indywidualnie twórcę pracy;
- 2) prace oryginalne i ich kopie zostaną zapisane w miarę ich wykonania i sprzedaży w książce wykonawstwa i sprzedaży, prowadzonej przez twórcę, a wydawanej i stemplowanej przez Związek Polskich Artystów Plastyków;
- 3) ilość kopii z każdej pracy oryginalnej wykonywanej osobiście przez plastyka bądź też przy pomocy technicznej przyznanej plastykowi nie może przekraczać norm przewidzianych w załączniku do niniejszego zarządzenia;
- 4) przychody osiągnięte ze sprzedaży przedmiotów określonych w pkt 1 nie mogą przekroczyć kwoty 200.000 zł rocznie i powinny być udokumentowane prowadzoną przez artystę plastyka książką wykonawstwa i sprzedaży, o której mowa w pkt 2;
- 5) wszystkie wynagrodzenia z tytułu sprzedaży prac oryginalnych i ich kopii powinny być wpłacane przez nabywców należących do podmiotów gospodarki społecznej, nie uspołecznionej oraz osób fizycznych na konto Związku Polskich Artystów Plastyków bez potrącenia podatku od wynagrodzeń; obliczenia podatku i odprowadzenia go do właściwego oddziału finansowego dokonuje Związek Polskich Artystów Plastyków.

§ 3. W razie niezachowania w ciągu roku podatkowego choćby jednego z warunków, określonych w §§ 1 i 2, podatnik zostanie pociągnięty do obowiązku podatkowego w podatkach obrotowym i dochodowym za cały rok podatkowy.

§ 4. Określa się koszty uzyskania wynagrodzeń przez osoby wykonujące twórczość lub działalność plastyczną i lutniczą na 50% w stosunku do otrzymanego wynagrodzenia.

§ 5. Tracą moc:

- 1) § 2 ust. 1 pkt 7, § 3, § 7 i § 9 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie określenia rodzajów przychodów za świadczenia usług podlegających opodatkowaniu według przepisów o podatku od wynagrodzeń oraz podlegających opodatkowaniu według przepisów o podatku obrotowym (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-49, poz. 649, z 1952 r. Nr A-28, poz. 412 oraz z 1956 r. Nr 44, poz. 529);
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 16 października 1956 r. w sprawie określenia norm kosztów uzyskania wynagrodzeń dla osób wykonujących twórczość lub działalność lutniczą (Monitor Polski Nr 87, poz. 1008).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie od 1 dnia miesiąca następującego po ogłoszeniu.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 26 marca 1959 r. (poz. 139).

NORMY ILOŚCIOWE PRZEDMIOTÓW WYKONYWANYCH WEDŁUG JEDNEGO WZORU

1) Elementy wyposażenia wnętrza oraz elementy plastyczne architektury stałej i wystawienniczej, jak: meble, wazy dekoracyjne, popielni-

ce, elementy oświetleniowe sufitowe i ścienne (stałe) oraz lampy meblowe, kraty do drzwi i okien itp. formy plastyczne typu architek-

- tonicznego z materiałów różnych, reklamy dające — 20 sztuk,
- 2) Formy plastyczne w zakresie przedmiotów użytkowych, zabawkarstwa i stroju, jak kasety, naczynia stołowe i dekoracyjne, wazonny, lampy stojące i przenośne, kinkiety, biżuteria, popielniczki, puchary, zabawki, maskotki, artystyczna galanteria konfekcyjna itp. Elementy reklamowe z materiałów różnych — 100 sztuk,
- 3) Tkaniny:
- a) tkaniny dekoracyjne o raporcie zamkniętym, wykonane w różnych technikach — 15 sztuk,
  - b) tkaniny z metra, wykonane techniką film-druku — 150 mb.,
  - c) tkaniny z metra tkane lub dziane — 100 mb.,
  - d) tkaniny konfekcyjne o raporcie zamkniętym w różnych technikach — 100 sztuk.

140

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 6 marca 1959 r.

w sprawie wprowadzenia przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy dla zajezdni tramwajowych i trolejbusowych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260) zarządza się, co następuje:

§ 1. Komunalne przedsiębiorstwa komunikacyjne obowiązane są stosować „Przepisy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy dla zajezdni tramwajowych i trolejbusowych”, stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. W ciągu trzech miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego zarządzenia wszystkie komunalne przedsiębiorstwa komunikacyjne opracują, w uzgodnieniu z terenowo właściwym

technicznym inspektorem pracy, na podstawie załączonych przepisów szczegółowe instrukcje z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy dla poszczególnych stanowisk pracy, uwzględniając w nich własne specyficzne warunki lokalne. Opracowane instrukcje nie mogą być sprzeczne z tymi przepisami.

§ 3. Dostosowanie posiadanych obiektów i urządzeń do wymagań załączonych przepisów nastąpić powinno w ciągu 6 miesięcy od daty ogłoszenia zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: S. Sroka

Załącznik do zarządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 6 marca 1959 r. (poz. 140).

PRZEPISY Z ZAKRESU BEZPIECZEŃSTWA I HIGIENY PRACY DLA ZAJEZDNI TRAMWAJOWYCH I TROLEJBUSOWYCH

Rozdział I.

Uwagi wstępne.

Pracownik zajezdni podczas swojej pracy, ze względu na specyficzne warunki, w jakich ta praca się odbywa, narażony jest często na niebezpieczeństwo utraty zdrowia, a nawet życia.

Przetaczanie taboru nad kanałami przy jednoczesnej obecności w kanałach pracowników wykonujących prace konserwacyjne podwozia, praca na dachach taboru, w bezpośredniej bliskości przewodów jezdnich znajdujących się pod napięciem (600 V), wykonywanie czynności przeglądowych przy urządzeniach elektrycznych oraz śliska podłoga kanału zanieczyszczonego smarem sprzyjają wszelkiego rodzaju wypadkom.

Aby im zapobiec, pracownicy zajezdni muszą być przeszkoleni w zakresie przepisów w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, dotyczących obsługi wozów w zajezdniach, i w pracy swojej bezwzględnie ich przestrzegać.

Rozdział II.

Przepisy ogólne.

1. Przepisy w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązują wszystkich pracowników w zajezdni, którzy odpowiedzialnie do zakresu wykonywanych obowiązków ponoszą pełną osobistą odpowiedzialność z tytułu naruszenia tych przepisów.

2. W razie wypadku przy pracy należy poszkodowanym udzielić natychmiastowej pierwszej pomocy oraz zażądać w razie potrzeby pomocy lekarskiej.

3. Wszyscy pracownicy zajezdni powinni być zapoznani z obowiązującymi przepisami i instrukcjami z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz poddani egzaminowi sprawdzającemu, a zaświadczenie o dokonaniu tego obowiązku powinno być dołączone do akt personalnych pracownika.

4. Za właściwe przestrzeganie przepisów i zorganizowanie miejsc pracy zgodnie z niniejszymi przepisami oraz z ogólnymi